

Se-ntorc privighetorile

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Nu știu de ce mi-e sete de dumbravă,
De flori ce-mi amintesc parfumul tău
Când mă gândesc la martie, o lavă
Simt că-mi pătrunde-n sânge, doare rău

Aripa frântă care-ar vrea să zboare
Peste zăpezi albastre, printre munți,
Că aş topi troiene de ninsoare,
Iar peste Făgăraș aş face punți

Numai s-ajung în ziua destinată
În burgul fermecat s-ating în zori
Magnolii cu petala delicată
Și lângă lac s-așteapt privighetori.

- Plâng ploile lui Marte azi și cerul
Parc-ar purta armura de război,
A devenit deodată temnicerul
Albastrului și pune între noi

Atâtea piedici, munți de neputință
Pe care nu-i pot trece, dar mereu
Te-adun în palme, dulcea mea credință,
În rugăciunea sufletului meu,

Știind că nu-i departe ziua-n care
Pierduți în iarbă 'naltă, printre flori,
Ne vom topi sub razele de soare
Într-un sărut, când vin privighetori.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif